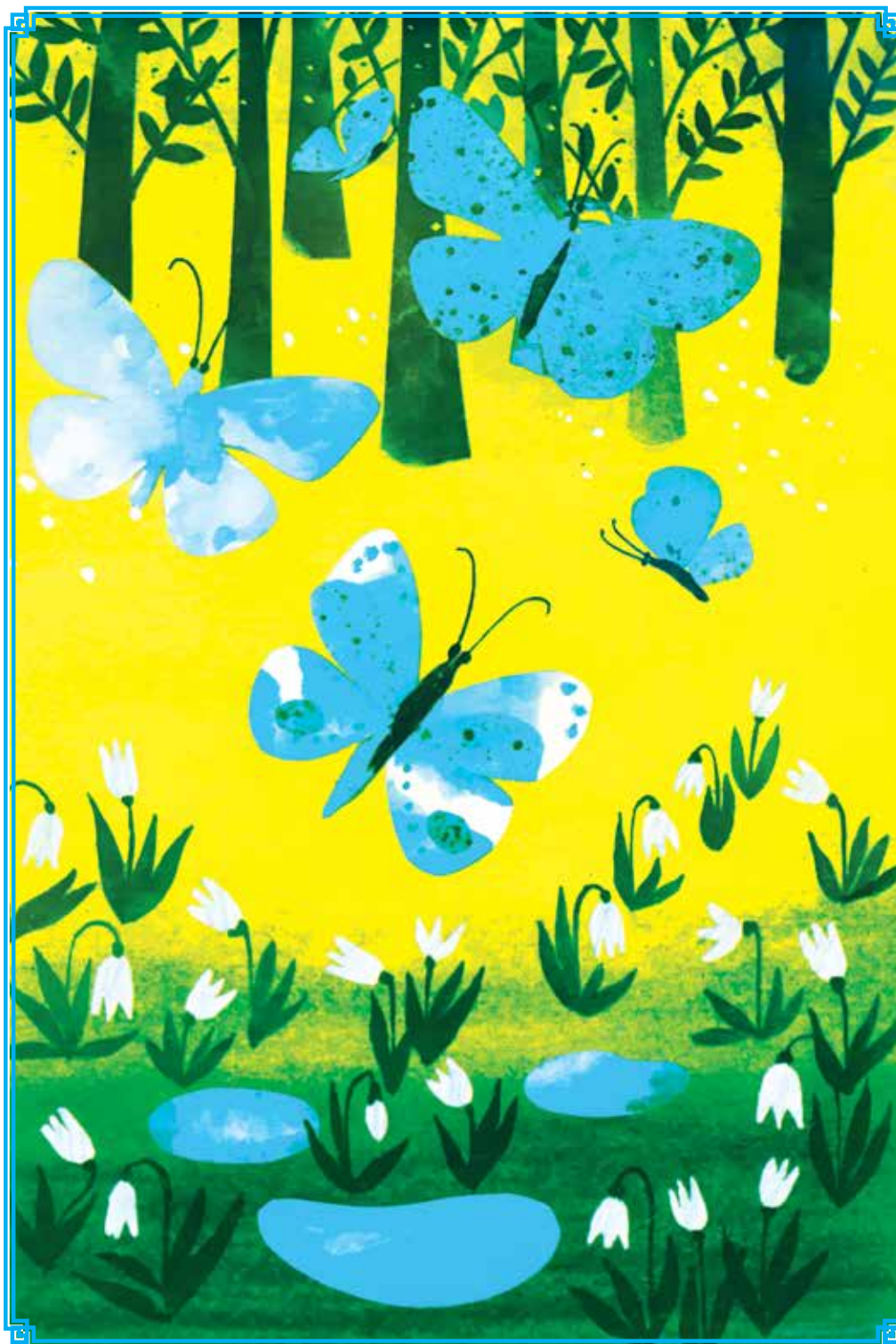

БЕРЕЗЕНЬ 2018/2019 р.

7

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Тарас Шевченко

Вітер віе-повіває,
По полю гуляє.
На могилі кобзар сидить
Та на кобзі грає.
Кругом його степ, як море
Широке, синіє;
За могилою могила
А там – тільки мріє.
Сивий ус, стару чуприну
Вітер розвіває;
То приляже та послуха,
Як кобзар співає...

(Уривок з вірша «Перебендя»)

Михайло Стельмах Весна

Грає сонце промінцями,
Білий сніг стає струмками,
І, співаючи, струмки
Шлях знаходять до ріки.
Річка ширшою стає,
В річці сонце устає,
Біля сонця риболов
Тягне срібний свій улов.

*На обкладинці журналу
малюнок художниці Тетяни
Житнян.*

Г. Бойко

Перші крапельки весни

Ще навколо біло-біло,
Та вже сонечко пригріло.
І з-під стріхи: капу-капу! –
Прямо цуцику на лапу.
Цуцик носа підставляє,
Цуцик хвостиком виляє:
Він радіє довгожданим
Першим крапелькам
весняним.

Марійка Підгірянка

Березень

Все раніше ясне сонце
На свій шлях виходить,
Все тепліше по віконцях
Проміннячком водить.
Щораз довше огріває
Замералу земельку –
Всміхається, обіцяє
Пору веселеньку.
Всміхається приятненько,
Що вже минув лютий,
Що приходить березенько
Річечку розкути.
Розкувати річку з льоду.
Сніги розтопити,
Сонячнії бережечки
Квітами встелити.
Насипати зілля-рясту
В садочку, в леваді –
Приходь, приходь,
березеньку,
Діти тобі раді!

«Рідна мова – то сила культури, а культура – сила народу.»

*(Іван Огієнко, український вчений, єпископ, політичний,
громадський діяч, мовознавець, історик церкви, педагог).*

Чи знаєте ви, що...

Dobry!
Deń!
Lublin uczy się ukraińskiego
Добрий Аєнь
Dzien dobry

У Польщі популяризують українську мову: на білбордах з'явилися вирази українською. У польському місті Люблін мешкає багато українців. Тож активісти розпочали кампанію із заохочення місцевих запам'ятовувати слова і вирази українською мовою.

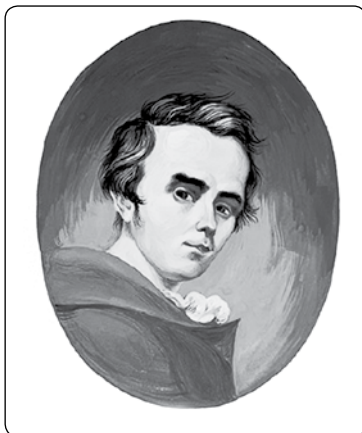

Австрія оголосила 2019 рік – роком української культури. Мета цієї ініціативи: сприяти міжкультурному діалогу та популяризувати Україну в Австрії. Аналогічні заходи, які присвячені австрійській культурі, Україна проведе у себе.

Тарас Шевченко

І небо невмите, і заспані хвилі;
І понад берегом геть-геть,
Неначе п'яний, очерет
Без вітру гнеться. Боже милий!
Чи довго буде ще мені
В оцій незамкнутій тюрмі,
Понад оцим нікчемним морем
Нудити світом? Не говорить,
Мовчить і гнеться, мов жива,
В степу пожовкля трава;
Не хоче правдоньки сказати,
А більше ні в кого спитати.

«Знати – це усвідомлювати, що ви нічого не знаєте. У цьому ж сенс істинного знання.»

(Сократ, давньогрецький філософ).

Цікаве про Україну

- Автором першої в світі Конституції став українець Пилип Орлик. 5 квітня 1710 його обрали гетьманом Запорозького війська. У цей же день він оголосив «Конституцію прав і свобод війська Запорозького».

- Найдовший музичний інструмент у світі – це українська трембіта. Довжина трембіти може сягати до чотирьох метрів, а її звуки у горах чутні більш, ніж за десять кілометрів

- На конкурсі краси мов в Парижі в 1934 році українська мова посіла третє місце після французької та перської за такими критеріями, як фонетика, лексика, фразеологія, структура речень. А за мелодійністю українська мова зайняла друге місце, після італійської.

У СВИТІ КАЗОК

Народна казка, як фольклорний жанр, відома у всіх закутинах світу. Народну казку плакають малі й великі народи, люблять її і діти, і дорослі. Народна казка – досконалий витвір народного генія. Казка на протязі довгих століть, чи навіть тисячоліть, хвилювала і радувала, гостротою своєї думки сіпала носіїв зла і піднімала дух народний до нових благодородних звершень.

Лисиця та журавель (Українська народна казка)

Лисиця з журавлем затоваришувала. Та й просить журавля:

– Навчи мене літати, а я тебе навчу, як тут зимувати.

Забрала журавля у себе в нору.

Журавель і питає:

– Скільки в тебе, лисичко, думок?

– У мене аж сім думок, – відказала хвастуха лисичка. – А тебе, журавлику, скільки?

– А в мене, – каже смиренний журавель, – тільки дві: як курлу, так курлу.

– Ось лети же, – каже, – ти, журавлику, тут коло нори, я тебе багном обля-

паю, а як прийдуть стрільці, ти лежи нерухомо, що б вони з тобою не робили. Вони будуть тебе вертіти, перекидати з боку на бік, скажуть: «Лисиця задавила», а я тим часом вибіжу з нори та й побіжу; вони, побачивши мене, покинуть тебе та поженуться за мною, а ти й полетиш.

І справді, наспіли стрільці, вертіли журавля, вертіли, запримітили й нору лисиччину та й кажуть:

– Це лисиця його задушила і заволокла – сюди. Ось і нора її.

А тут лисиця і винирнула. Та й навтіки.

Стрілець у погоню за

нею, а журавель закурилкав, знявся і собі полетів. Стрільці не зловили нікого.

Потім зійшлися лисиця й журавель. Лисиця своє провадить, каже:

– Навчи ж мене, журавлику, літати.

Журавель каже:

– Сідай на мене, на крила, та держись.

Піднявся вгору, а вона лясь! – і впала на землю.

– Ні, ти мене вище підійми! – каже лисиця.

Він її ще вище підняв. Не вдержалась лисиця, упала на пеньок та й убилась.

От тобі і сім думок! А в журавля дві, та правдиві.

Василь Гренджа-Донський

Весна

Весна-весна, і знов весна, тепленька і привітна, весела, квітами рясна, у днину повно світла.

Травичка із землі росте, бо снігу вже нема, куди не глянь – зелене все, бо скрізь гуде весна.

Довкола розцвіли сади вишнево-черешневі, гуляють дітваки туди і личка в них рожеві.

Пускає й груша білий цвіт, запрошує бджілок!
«І я вже розцвіла, ходіть на мед і на пилок».

Весна, весна, і знов весна, прекрасна, мов у сні, всім радість принесла вона. Ми тішимось весні.

Зилян

(Татарська народна казка)

У давні часи жила одна бідна жінка, що мала трьох синів і доньку. Виростила їх умілими та спритними. Старший син міг відчувати за запахом місцезнаходження будь-якої речі, середульший влучно стріляв із лука, молодший був силачем, а дочка-красуня – надзвичайною рукодільницею.

Якось її побачив у чарівному люстерку страшний див – велетень, який мешкав за високими горами та глибокими річками у дрімучому лісі. Страхувисько вирішило забрати вродливу панночку до себе.

Одного дня, коли брати з матір'ю пішли по дрова, див викрав дівчину. Повернулася родина, бачить – у будинку порожньо! Почали юнаки просити матір:

– Відпусти на пошуки!

Гірко плачучи, благословила парубків ненька:

– Ідіть, тільки благаю: поверніться!

Помандрували юнаки світом. Довго подорожували, багато високих гір минули та бурхливих річок перепливали. Старший брат усе принохується. Аж нарешті відчув запах сестри й так напав на слід велетня:

– Ось де проходив див!

Попрямували юнаки до дрімучого лісу. Розшукали будинок чудовиська, зазирнули у вікно – їхня сестра закута, а поруч спить див міцним сном. Прокралися брати обережно в хатинку,

визволили сестру та дремунули геть, а велетень навіть не прокинувся.

Подалися рідні додому. Та дорогою стомилися, щойно сіли перепочити на березі озера, як одразу поснули.

Саме цієї миті підхопився див і побачивши, що полонянка зникла, кинувся наздоганяти. Примчав до озера, а хлопці міцно сплять. Схопив велетень красуню та злетів із нею під хмари.

Средульший брат почув шум, прокинувся та почав будити братів:

– Лихо скоїлося!

А сам схопив лук, прицілився та пустив стрілу в чудовисько. І так влучно, що потрапила вона прямо в руку велетню. Від болю страхувисько заревло та випустило полонянку. От-от впаде бідолашна та розіб'ється! Проте молодший брэг, спритно підскачовши, впіймав дівчину.

І хлопці подалися додому, щоб якнайшвидше розрадити засмучену неньку радісній звістці.

До повернення дітей мати виготовила красивий зилян

– розшитий шовком халат і вирішила: «Подарую тому з синів, який урятує доньку».

Прийшли брати з сестрою додому – радіє мати та розпитує, як розшукали дівчину.

Старший каже:

– Без мене не дізналися б, де сестра.

Средульший говорить:

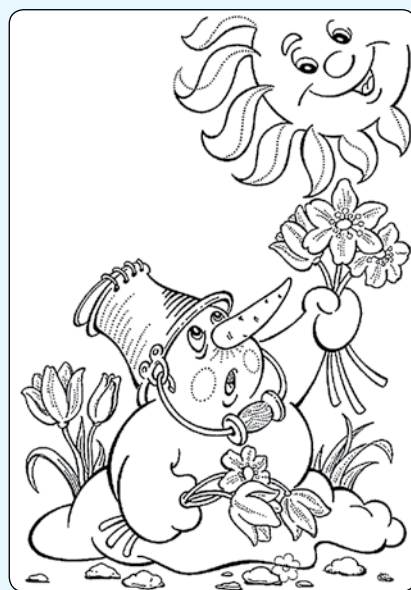
– А без мене див не випустив би дівчину. Я підстрелив велетня! Молодший і собі:

– Якби не підхопив вчасно сестру, то бідолашна розбилася б об камені. Вислухала їхні розповіді мати:

– Кому ж зилян віддати?

– Кожен із братів сміливий, а тому гідний отримати твій подарунок! – усміхнулася донька. – Проте халат один, тому віддай найстаршому – він натрапив на слід чудовиська. А середульшому й меншому вишию золотими нитками зиляни я, матусю.

Три халати і справді були дивовижними: щойно їх вдягали хлопці, як втома минала, а тіло наповнювалося силою та бадьорістю.

Розмалюй.

ВЕСНА ІДЕ – КРАСУ НЕСЕ

Анатолій Качан До прильоту ластівок

Навесні, коли бузок
Хоче розцвітати,
Виглядає ластівок
Наша біла хата.

Ми подвір'я підмели,
Всіяли квіти,
А весні допомогли
Яблуні білити.

І розчистили струмок,
Що тече з діброви.
До прильоту ластівок
Все у нас готово!

Весняна пісня

Сл. Анатолія Качана

Муз. Тетяни Димань

Пожвавлено

mf $B\flat$ $E\flat$ Cm F $B\flat$ *tr.* $B\flat$

mp $E\flat$ F $B\flat$

Вже пі-вень на во-ро-тях кри-чить: "Ку-ку-рі-ку! Во-скрес-ла аб-ри-
ко-са у на-шо-му сад-ку!" Нав-ко-ло аб-ри-ко-си під му-зи-ку бджо-

Приспів:

mf Dm D Gm $E\flat$ F $B\flat$

ли взя-ли-ся ми за ру-ки і піс-ню за-ве-ли. По-глянь-те-
зно-ву бі-ля ха-ти вес-на за-квіт-ча-на сто-їть!
Бла-го-сло-ви нас, рід-на ма-ти, вес-ні во-
ро-та від-чи-нить. ро-та від-чи-нить.

Вже півень на воротях
Кричить: "Ку-ку-рі-ку!
Воскресла абрикоса
У нашому садку!"
Навколо абрикоси
Під музику бджоли
Взялися ми за руки
І пісню завели.

Приспів:
Погляньте – знову біля хати
Весна завітчана стоїть!
Благослови нас, рідна мати,
Весні ворота відчинить.

Цю пісню підхопили
Струмки-мандрівники,
Синиці-витівниці,
Шпаки-жартівники.
А з гілки абрикоси,
Що вранці зашвіла,
Тоненьким голосочком
Підспівує бджола.

Приспів.

Ліна Костенко Вербові сережки

Біля яру, біля стежки
одягла верба сережки.
Головою хилитала,
потихесеньку питала:
– Де ота біленька хатка,
що гарнесенькі дівчатка?
Хай би вибігли до стежки,
подарую їм сережки.

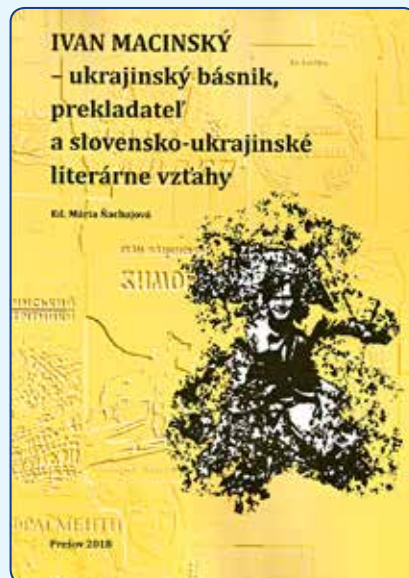

З поштової скриньки

Презентація збірника

У 2017 році Державна наукова бібліотека в Пряшеві у співпраці зі Спілкою українських письменників Словаччини з нагоди 95-річчя від дня народження та 30-річчя смерті українського письменника і перекладача Івана Мацинського (1922-1987) організували наукову конференцію під назвою «Творчість, переклад і критика в інтердисциплінарних зв'язках (Іван Мацинський і словацько-українські літературні відносини)».

Результатом цієї конференції є поява збірника «Іван Мацинський – український поет, перекладач і словацько-українські літературні відносини», презентація якого відбулася 8-го березня цього року в Державній науковій бібліотеці в Пряшеві.

На фото упорядник збірника Маруся Няхай під час розмови з Луцією Немцовою.

Ірина Мацко

ПРОЩАВАЙ ЗИМА

Прощай красуня,
Прощай Зима!
Сонце любо світить,
Тішиться Земля!

Все кругом співає,
Радо ожива,
Йде до нас у гості
Сестронька Весна!

1. Дорога через річку.
2. Засіб інформації.
3. 12 місяців.
4. День тижня.
5. Казка «Кіт у ...».
6. Персонаж казки «Снігова Королева».
7. Мама моєї мами.

1	М			
2	А			
3	Р			
4	І			
5	Ч			
6	К			
7	А			

**Склала Марічка ПРОРОЧУК.
м. Тербовля Тернопільської обл.**

Євген Гуцало

Прелюдія весни

(Уривок з оповідання)

В той лютневий день, перебуваючи під магічним впливом загадок, мені хотілось розмовляти з природою саме їхньою образною мовою, сповненою таємничої краси. Задержавши голову до сонця, що розкошувало над селом, я сказав йому: «Ти – золота верба, стоїш посеред села, розпустила гілля на ціле Поділля!». Підставляючи пригорщі під сонячні промені, наче намагаючись сховати для себе назавжди децицю їхнього саява, я казав їм: «Ой ви ж золоті батоги з-за лісу та з-за пралісу!». Ідучи над скрижанілою річечкою в заметених берегах, я звертався подумки до неї: «Доки лежатимеш у старій постелі та й у новому вбранні? Скидай із себе вбрання, що з води народилось і води боїться. Згадай, ти ж бо річка, й негоже, щоб твою воду у решеті носили! Пора вже тобі прокидатися скоро; крутитись гадюкою, щоб ніхто не переступив; пора як день, так і ніч бігти без коліс, без ніг; пора цвісти без насіння, хай знову тебе в решеті не носять!»

Півень стояв на порозі у хліві, стріпував крильми, наче поривався летіти понад мерехтливим саявом снігів, і хрипкий голос йому булькав у горлі. Я спинився на вулиці, дивлячись на золотаво-рудого півня.

«Гей, ти! – казав йому подумки, – Уже кличеш весну? Кличеш, а не знаєш про те, що ти два рази родився, а не хрестився, на хресті розп'явся, а святим не вважався».

Півень, черкнувши гострими крильми червоні шпори

на лапах, заспівав-засурмив, випинаючи груди.

«Еге ж, голубчику, більше всіх кричиш, а менше всіх робиш», – мовив я докірливо вголос, бо перебував у доброму й грайливому настрої, то чом не погомоніти з птицею.

Півень заспівав на порозі хліва ще завзятіше, й скоро йому відповіли по сусідству. Я глузував із нього:

«Радий, що з білого каменя народився, радий, що на голові червоний вінець, що від крику земля тремтить, од гласу мертві встають».

Каркнула ворона у верховітті ясена, я запитав у неї:

«Коли вже матимеш сито, не руками звите?»

На осонні з даху будинку лягли іскристі дзюрки з крижаних бурульок: «Ого, сімсот поросят, а всі лузком лежать!»

Перехилившись через цямрини, набирала молодича воду з колодязя цинковим відром: «Ліз карасик через перелазик та у воду – плюсь!..» Темна вода погойдувалась у відрах, коли молодича йшла через білу дорогу: «Два пси замочили ноги, води напилися і додому подалися».

Так я ходив по селу, так розмовляв із білим світом, і білий світ розумів, бо, либонь, така мова найприступніша для нього. Вже сизо вечоріло у садах; уже ось-ось за лісом, за пралісом мали повиснути золоті клубки, – себто – зійти зорі. Вже скоро в бабиній хатині мала повиснути хліба країна, щоб собаки гавкали, й не могли дістати, – себто мав зійти місяць над селом.

Український письменник Євген Гуцало (1937-1995).

Прелюдія весни випарувувала збудливу й гостру красу загадкової природи, що всміхалася таємницями.

Іван Мацинський

Рідна хата

Все в тобі
таке знайоме,
рідна хато,
рідний доме.

Всі ми любимо
рідний дім,
бо родились
ми у нім.

В ріднім домі
рідна мати
край свій вчила
шанувати.

Рідна хата,
рідний дім
серце гріє
нам усім.

Ой, багатша
ти над злато,
рідна стріхо,
рідна хато!

Породила мати сина

(На слова Т. Г. Шевченка)

Породила мати сина
В зеленій діброві.
Дала йому карі очі
І чорнії брови.

Китайкою повивала,
Всіх святих благала,
Та щоб йому всі святії
Талан-долю слали.

«Пошли тобі матер божа
Тії благодати,
Всього того, чого мати
Не зуміє дати».

До схід сонця воду брала,
В барвінку купала,
До півночі колихала,
До світа співала.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Петро Панч

Народився **Петро Панч** (справжнє ім'я – Петро Йосипович Панченко) 4 липня 1891 року в місті Валки на Харківщині в родині майстра-колісника.

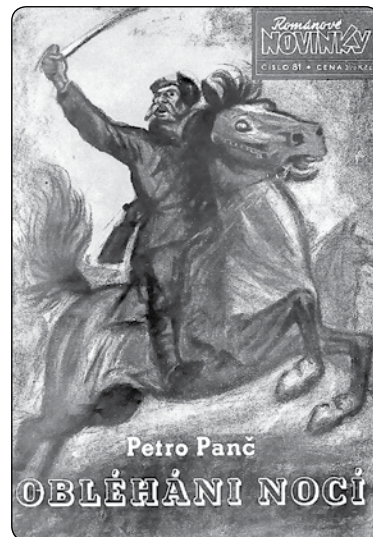
Належав до літературних угруповань «Плуг», ВАПЛІТЕ, ВУСПП. Перші роки Великої Вітчизняної війни провів в Уфі, решту – в Москві на посаді головного редактора літературного відділу радіостанції «Радянська Україна».

З 1949 по 1953 рр. був головою правління Харківської організації Спілки письменників, а в 1966–1969 рр. – секретарем правління Спілки письменників України.

Його перші книжки – «Там, де верби над ставом», «Гнізда старі» (1923), «Поza життям» (1924), «Солом'яний дим» (1925), «Мишачі нори» (1926), збірка повістей «Голубі ешелони» (1928), пізніші – книги оповідань «Рідна земля», «Гнів матері», книги фейлетонів «Зозуля», «Кортить курці просо». У 1935 р. вийшов перший його роман під назвою «Облога ночі», у 1954 р. – роман «Гомоніла Україна». Роман «На калиновім мості» відзначений Шевченківською премією. Творчість для дітей – етюд «Свистуни» (1922), оповідання «Портрет» (1924),

«Малий партизан» (1933), «Будемо літати» (1935), «Син Таращанського полку» (1937), «Гиля, гуси» (1934), «Вовчий хвіст» (1934), «Гарні хлопці» (1959), «Для вас і про вас» (1965) та ін.

Помер 1 грудня 1978 року.

У 1953 році у празькому видавництві «Праге» вийшов чеською мовою роман Петра Панча «Облога ночі» у перекладі Адольфа Лебеди.

Вухаста звірюка

Собаку назвали Білкою, хоч вона скорше була брудною, аніж білою. Її ще малою посадили на цеп, може, тому Білка й не захотіла рости.

Коли ми з Туром, гуляючи, підходили до паркану, за яким бігала Білка, вона злякано гавкала раз і вдруге, ховалася в свою конуру. На початку зими щедро випав сніг – стали білими і земля, і небо, і сосни, а мороз скував річкові озера.

Прийшла біда для звірів і птахів – ні травинки, ні насіння.

Незабаром голод відчули і зайці. Це видно було з того, що в садку між молодими деревцями з'явилися їхні сліди – наче рисками просторчили сніг.

У сусідів не було собак, і зайці стали підрізати їм гілочки на деревах краще за садівників.

Серед старих зайців був, певне, один ще молоденький, а мо' й дурненький. Він проліз крізь решітку у двір, де була Білка. Вона саме сиділа серед двору з обривком на шиї і щось думала.

Білка зливалася з снігом. Заєць її не помітив, зопалу стрибнув до молодої вишеньки і опинився перед самісіньким її носом.

Що вони відчули в перший момент, сказати важко. Обое ніби скам'яніли й, ошелешені, заблимали віями так часто, як би хто махав рукою їм перед носом.

Спочатку Білка хотіла гавкнути, але втрималась: ще ж невідомо, якої сили ця вухаста звірюка. А враз вона розгнівається та почне її колошматити, хто тоді допоможе – Тур? Він на прив'язі!

Білка закліпала ще частіше очима і, хоч хотілось їй глибоко зітхнути, з обережності лише випустила дух крізь зціплені зуби.

Заєць почував себе ще гірше. До нього тільки зараз дійшло, що перед ним сидить собака. А мати ж весь час йому торочила: «Гляди, Пушок, не попадайся собакам на очі!». Крикнути б на допомогу, а хто прибіжить, старий Зайченко? Він тіні своєї боїться, а стара зайчиха десь, мабуть, спить під ялинкою.

– Цікаво, як би вона повелася зараз? – подумав Пушок і скося зиркнув на Білку. Зиркнув ще раз і навіть очам не повірив – у Білки від страху дрижав хвіст.

Тільки він це побачив, як йому наче сили прибуло. Пушок, мов на пружині, підстрибнув і опинився за парканом. А поруч – посадка, а далі – густий ліс.

– До побачення, звірюко з мотузкою на шиї!

Білка тільки зараз отямилася і зайшлася так, що аж господар вийшов з хати.

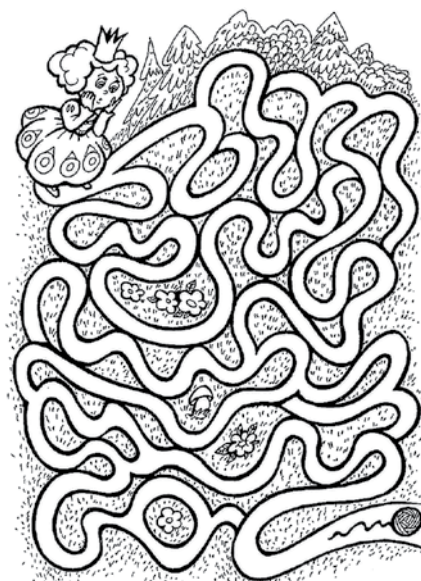
– Чого ти репетуєш? – запитав сонливо. Білка кинулась до паркану, а зайця вже й слід простиг.

– Тільки хліб даром їси... – похитав головою господар, дивлячись на зайчі сліди.

Чи від хазяїнового докоору, чи від щойно пережитого боягузтва, Білці стало дуже соромно, аж під очима залоскотало. Вона кинулась у дірку, що під парканом, почала принохуватись до сліду, а їх виявилось аж кілька, і вони розбігались у різні кінці. Та вона пострибала по тому, який вів у посадку.

За посадкою пролягав асфальтований шлях, по якому одна за одною снували машини. Туди й назад.

Вистрибнувши на дорогу, Білка про одне дбала, щоб не загубити заячого сліду, тому не відривала пилку від асфальту. На середині дороги вона не побачила, а скорше почула біля самого вуха шум машин. Відстрибнувши вбік, ледве врятувалася. І загубила заячий слід. З тих пір Білка весь час бігає в посадці, за садом, – все шукає того зайця.

Знайди правильну дорогу.

Чому саме овочі?

Прийшла весна. Час змін та гарного настрою. Час, коли все навколо змінюється, а значить, змінюємося і ми. Хочеться тепла, краси і легкості. Саме час подумати про своє здоров'я. Овочі допоможуть організму відновитися після дощової осені і холодної зими. Адже не дарма страви з овочів найпопулярніші в цю пору року.

Чому саме овочі? Головною причиною, звичайно ж, є користь таких страв. Такої кількості вітамінів ви не знайдете ні в якому іншому продукті. Тому, як тільки сонечко починає припікати по-весняному, багато господинь поспішають приготувати саме весняні страви. Адже так приємно порадувати кохану людину або своїх маленьких чад чимось особливим, а головне корисним.

Рецепти весняних страв з овочів настільки прості і різноманітні, що можна щодня готувати щось особливе і неповторне.

Якщо ви хочете порадувати близьку людину легким і незабутнім, почніть з салату з авокадо і помідорів. Для приготування цієї простої і смачної страви вам знадобляться такі інгредієнти:

1-2 помідори, 1 авокадо, ¼ чашки соняшникової олії, 1 ст.л. свіжовичавленого лимонного соку, ½ чашки тертого сиру.

Потім все нарізати скибочками, залити олією, сіль і перець за смаком і зверху посипати сиром. Готується дуже швидко, значить цілком можна зробити на сніданок.

Микола Філянський Березіль

Прозорі тіні берег красять,
Гудуть десь бджоли у дуплі,
На камінь ящірка вилазить,
Припав метелик до землі...

Зірвавши саван, степ сміється,
Гуляє хвиля у лугах,
Вінком веселим хмара в'ється,
З таємним окликом несеться
Під першим сонцем згряя птах...

Борис Грінченко

ПІД ТИЖИМИ ВЕРБАМИ

(Уривок з повісті)

Приходила весна.

Сніг лежав уже по самих ярках та затінках, а то скрізь позбігав лепетливими, дзюркотливими струмками. Серед пучечків торішньої трави де-не-де визирали вже о блакитними оченятами проліски, але вся земля лежала ще чорна, дожидаючися, поки пресвітлеє сонце обніме її своїм палким промінням та й убере в пишні шати. Лежала ще півсонна й зітхала до неба теплими грудьми, і тее зітхання злітало вгору легенькою білястою парою. Пара линула вгору, збиралася там у хмари, і хмари тьмарили небо, затуляючи землі сонце.

Так молода жінка, думаючи про розлуку з своїм подружжям, плаче гірко, і сльози застилають їй світ, і вона не бачить, що той, кого вона так палко дожидає, що він уже вернувся, стоїть тут, біля неї, ще мить – і він одним дужим рухом пригорне її до себе на груди, обійме її сявом свого сонячного погляду, і вони поедняються в одному прекрасному, як мрія поцілунку. Так земля зітхала за сонцем і не знала, що за малу годину вона потоне в його золотих обіймах,

і ті сльози тумани розвіються, зникнуть од одного ясного, променистого погляду.

А поки ще хмари темні, – але теплі весняні хмари, – снували по небу. Землю приспала ніч.

Не видко було місячка, спали й зірки, заступивши за хмару. Тихий упокій панував скрізь, той дужий і радісний упокій, що схиляється над землею перед новим весняним днем. повним сонячного саява, блискучих кольорів, співу, руху, могутчої праці...

Пам'ятник Борисові Грінченку в Києві.

Там, де час зупинився

Музей. Місце, де зупинився час. Навіть і літературний.

У Крайовому музеї в Пряшеві відкрили напередодні Міжнародного жіночого дня виставку «Жінки сходу в літературі». На 12 стендах наближено творчість шести своєрідних жінок Східної Словаччини, які свого часу намагались показати стан суспільства. Більше того, як його покращати. Із словацьких письменниць це Йолана Цірбус (1884-1940), Марія Кочан (1890-1976), Дарина Гарман ((1912-1993), Божена Мачінгова (1922-2017), ромська письменниця Елена Лацко (1921-2003) та українська письменниця Ірина Невицька (1886-1965).

Стенд, який наблизив творчість Ірини Невицької.

Йосиф Шелепець Привітання весни

Здрастуй, милая дівчино,
Здрастуй, красо чарівна!
Будь царицею віднині,
Будь царицею, весна!

Ми тебе, весна, чекали,
Так чекали ми весь час!
Про тебе пісні співали.
Здрастуй, здрастуй,
весно, в нас!

Ірина Мацко

ЙДЕ ВЕСНА...

Йде Весна, і сонце сяє,
Пташечка співає.
Вся природа оживає
І Весну вітає!

Дощик рясно поливає
І ліси, і гори.
Навкруги все розквітає,
Наче ясні зорі.

Ось кульбабка –
жовтим цвітом,
А синім – дзвіночок
І перлинками сміється,
Жебонить струмочок.

Я прокинусь рано-вранці,
Вийду у садочок,
Назбираю гарних квітів
І сплету віночок.

Вірш з книги для дітей
«КАЗКОВИЙ ПОДАРУНОК».